

Köszönet, hála és végtelen tisztelet minden orvosnak, gyógytornásznak, ápolónak és segítőnek!

Mi, mint egykor volt sportolók a korábbi tapasztalatainkból merítve, őszintén bevallva az orvosokat és a kórházakat messziről kerültük, így elúszva a sérüléseket.

Ám az élet nem díjazta ezt a felfogást. Szembeállított minket életünk legnehezebb feladatával fiúnk születésénél. Kromoszóma rendellenesség, Down. Félelmetes volt ezt hallani! A mi apró kis lelkünk szíve a születésekor nem megfelelően dobogott. Műteni kell!

Összeszorult szívvel léptünk be a szívek kórházába és próbáltunk felkészülni az előttünk álló megmérettetésre. A máshol megszokott hierarchikus és tekintélyelvű fogadtatás helyett ti reményt sugárzó és biztonságot adó kezet nyújtottatok felénk.

Az első döbbenet után láttuk, hogy nem mindennapi világba érkeztünk és habár mi akkor ott úgy éreztük, nem a mi fiúnk problémája volt a legbonyolultabb eset. Lenyűgözött minket az óriási szakmai tudásotok és a felénk irányuló intelligenciátok.

Megnyugtató volt, hogy itt mi nem a dilettáns szülők leszünk, hanem bevonva minket a feladatokba az egyik legfontosabb láncszem a gyermekünk gyógyulásához.

Mindig olyan tájékoztatást kaptunk tőletek a fiúnk állapotáról, ami számunkra is maximálisan érthető volt, még ha időnként egy kicsit szaladni is kellett érte a doktorok mellett a lépcsőn.

Az első állomásunk a kórházban hosszabbra sikerült, mint terveztük, de visszagondolva ez idő alatt mi rengeteget tanultunk tőletek. Gyermekünket biztos kezek által gyógyítva, sok-sok tanáccsal, információval és egy kisebb könyvnek megfelelő zárójelentéssel felpakolva vihettük haza azon a karácsonyon.

Azóta eltelt 18 év! Inkább elrepült... Az eltelt évek alatt több pacemaker csere megálló és rengeteg ambuláns ellenőrzést követve - ahol Oprea főorvosnő és Bodor főorvos úr mindig végtelen türelemmel válaszoltak nekünk a jobbnál jobb kérdéseinkre -, a mi kis down-os terminátorunk felnőtt. Ír, olvas és imád sportolni, egy szuper, mosolygós, boldog kis fickó lett belőle.

Ennyi minden után most... továbblépünk! "Felnőtt a gyermek!"

Az elszakadás nagyon nehéz lesz, mert ez a kötelék már elszakíthatatlan, míg élünk, velünk marad! Nekünk a szív ezentúl, minden értelmében benneteket fog jelenteni. Nem egyszerű szavakkal kifejezni, amit nektek köszönhetünk, hiszen életünk értelmét, gyermekünket gyógyítottátok meg nekünk!

Hálásan köszönjük!!!

Ehhez a nemes feladathoz kívánunk NEKTEK mindig megújuló erőt és kitartást, hogy a nagy csapat ebben a szellemben működve még sok-sok szívecskét tudjon gyógyítani a legjobb egészségben!

Szeretettel,

Radnai Nándor

Anyukája és Apukája